

Balada

La noia rossa que treballa als aspis
espera un fill per la tardor. Passeja
un ventre heroic i té els peus tan inflats
que s'ha hagut d'estripar les espadenyes.
Ara treballa amb pena i cada tarda
se sent mig defallir perquè a la fàbrica
l'estiu és un vesper. Quan l'aspi volta
li roda el cap i tanca els ulls: enyora
la quietud de casa seva, el càntir
d'aigua fresca i el balancí de boga,
la inefable tendresa del marit
que haurà endreçat la cuina i que medita
la pàgina d'esports d'algun diari
a la penombra del terrat, i el lent
passeig de cada tarda de diumenge.

La noia rossa que treballa als aspis
s'entendreu molt sovint i ploraria
si se sabés vençuda pel destí,
incapaç de girar l'ordre dels fets
que algú ha establert.

Quan vingui la tardor
tindrà un fill desimbolt i agosarat
que en fer-se gran serà, potser, paleta
i cantarà enfilat a les bastides
com un home senzill que no tem res.

Miquel Martí i Pol, *Balada*, dins *La fàbrica-1959*, Llibres del Mall, Barcelona,
1981, p. 17.